

[Tastesen.]

professionelle forhandlere, der kan blive omfattet af straffelovstillægget; med den pris, der er på markedet i øjeblikket, ved man, at 15 kg i hvert fald koster et godt stykke over 100.000 kr.

§ 191 er således placeret i straffelovstillægget, at der gives ret til telefonaflytning efter dommerkendelse. Man har rejst det spørgsmål, om det ikke var at give politiet for store beføjelser på bekostning af den personlige frihed. Justitsministeren har lovet udvalget at administrere adgangen til telefonaflytning med den største tilbageholdenhed, men vi må her tænke på, at der er tale om at afsløre narkotikahandelens bagmænd, og så kan der vel forekomme situationer, hvor det er nødvendigt med telefonaflytning for at nå det tilsigtede resultat.

Vi har modtaget mange oplysninger i udvalget om den hidtidige praksis, som politiet og domstolene har anvendt over for de mange lovovertrædelser, der har fundet sted. Noget af det, som vi vel alle i udvalget er blevet mest oprørt over, er det store antal unge under 18 år, der fængsles for kortere eller længere tid. Vi er i udvalget tilfreds med, at man nu vil ændre praksis og så vidt muligt anbringe de unge i en børne- og ungdomsinstitution, hvor den nødvendige isolering kan finde sted. Men ord gør det ikke alene. Det er virkelig oprørende at få at vide, at 41 unge mennesker på 16 og 17 år har været indespærret i Vestre fængsel inden for en periode på 14 måneder. Mange i denne aldersgruppe har sikkert siddet fængslet i samme tidsrum forskellige andre steder i landet. For nogen tid siden hørte vi om, at man havde fængslet en dreng på 15 år, der var syg af narkotikamisbrug; man havde oven i købet anbragt ham i en enecelle.

Disse forhold skal bringes til ophør. Det må være slut med, at børn skal fængsles. Vi har i socialdemokratiet den principielle opfattelse, at man helt bør undgå fængsling af personer under 18 år. Der bør derfor omgående tilvejebringes institutioner under børne- og ungdomsforsorgen, hvor den nødvendige isolation kan finde sted, og hvor ungdomsnarkomaner kan blive behandlet.

Den diskussion, der i øjeblikket føres om det rigtige eller forkerte i at oprette lukkede institutioner under børne- og ungdomsforsorgen, må føre til det resultat, at man ikke

undgår de lukkede institutioner. De må tilvejebringes i det omfang, det er nødvendigt. Det er, ligesom man her glemmer, at alternativet er fængsling af unge mennesker under 18 år, og vi er jo alle enige om, at man bør søge at undgå en kriminalisering af de helt unge. Det program for en behandling og tilbageføring til samfundet, som omtales i socialministerens redegørelse om foranstaltninger mod ungdomsnarkomanien, er stort set fornuftigt. Jeg kan ikke forstå, at man nøler med at sætte dette program i gang, så vi fremover kan undgå, at børn skal fængsles.

Vi har også i udvalget behandlet lovforslag nr. 161 om ændring af lov om euforiserende stoffer. Selve lovforslaget giver ikke anledning til bemærkninger, men vi har især behandlet hele problematikken omkring cannabisprodukternes mulige eller ikke mulige indpasning i vort samfund. Intet udvalgsmedlem tør dog på nuværende tidspunkt og på det nuværende grundlag gå ind for en eller anden form for frigivelse af hash. Vi ved for lidt, og eksperterne er uenige. Men vi har fået at vide, at der forskes i problemet, og vi håber, der kan skaffes mere viden om cannabisprodukternes farlighedsgrad, inden loven skal tages op til revision igen i folketingsåret 1970-71.

Vi modtog for kort tid siden overløge Finn Jørgensens memorandum, hvori han siger, at samfundets holdning til hash skaber flere problemer, end selve brugen af hash fører til. Hvis det er rigtigt, så burde konsekvensen være en kontrolleret frigivelse af hash. Jeg er dog langt fra sikker på, at kontrolleret frigivelse af hash vil føre til en nedgang i brugen af de hårde stoffer. Men det er klart, at hvis fortsatte undersøgelser skulle føre til den konklusion, at brugen af hash skaber færre problemer end brugen af tobak og alkohol, ja, så må vi tage spørgsmålet op på ny, og det bliver der som nævnt anledning til i folketingsåret 1970-71.

I den mellemliggende tid må vi iagttage udviklingen. Vi må have konstateret, om hash er en modesag, eller om det er kommet for at blive i stigende omfang. Mit indtryk er i øjeblikket, at hashbrugergruppen ikke er voksende, fordi udbuddet på det illegale marked er faldende. Denne udvikling burde vi vel være tilfreds med, men det er samtidig mit indtryk, at misbrugergruppen med